

По закону

Яків Щоголів

Раз я чумацтвом занятися схотів,
Та й роздобув собі пару волів.
Зараз про тее жиди і дізнались,
Хто його зна — відкіля й позбігались:
Радять, щоб віз я пров'янт на війну.
Думав я, думав: давай потягну!
От почали ми пров'янт накладати:
Бачу, що угілля. Я їх питати:
"Нащо це угілля?" — Що ти, здурів?
Це ми солдатам везем сухарів! —
От привезли їх у саме сраження.
Боже, яке там кипіло страшення!
Я свою хуру мерщій слобонив,
Та й утікати додому хотів.
"Ні, кажуть, дядюшка, ви постривайте
Ранених трішки оттут постягайте!"
Треба тягнути: один без руки,
Другому куля пробила виски,
В третього ноги висять, як канати,
П'ятий... та ну його, страшно й казати!
Що це, я думаю, тут за закон?
Дома не так у нас, дома в нас он:
Носа не можна без штраха розбити,
Вражу кобилу прикажуть любити.
Хай же, як в дворі волів одпряжу,
Зараз всім хлопцям про те й розкажу:
Хочуть по закону ока рішитись,
Так щоб до турка ішли вони битись!